

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΕΛ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Βροχοποιός

ΠΟΙΗΣΗ

 εκδόσεις
ΒΟΓΙΑΤΖΗ

Κάθε γνήσιο αντίτυπο φέρει τήν ύπογραφή έκδότπ καί συγγραφέα.

ISBN: 978-960-7941-08-4

Φιλολογική επίμελεια: Σοφία Φραγκούδη-Βογιατζί
Σχεδιασμός έξωφύλλου: Κυριακή Βογιατζί
Ήλεκτρονική σελιδοποίηση: Ermis graphics

© 2013 Δημήτρης Έλευθερίου Παπαδόπουλος
Ίλιάδος 10 - Θεσσαλονίκη
Τηλ.: 2310 815 646
e-mail: taximi1@otenet.gr
<http://www.facebook.com/profile.php?id=100000553685082&ref=ts&fref=ts>

© 2013 Εκδόσεις ΒΟΓΙΑΤΖΗ
Βεΐκου 65-67, 117 41 Αθήνα
τηλ./fax: 210 9222.077
<http://www.ekdoseis-vogiatzi.gr>
e-mail: info@ekdoseis-vogiatzi.gr

Περιεχόμενα

Ἡ σκυτάλη.....	9
Ὁ γλᾶρος.....	10
Μιά καμινάδα πού καπνίζει μέσ στά χρόνια.....	12
Ὁ βροχοποιός.....	14
Ὁ πρῶτος καί ὁ τελευταῖος.....	15
Ματαιοδοξία.....	16
Οἱ ἥσυχες μέρες.....	18
Ἐκτρωση.....	20
Τρικυμία.....	21
Στάχτη καί μπουλύμπερη.....	22
Τῆς Ἀμαρτίας τά Σκαλιά.....	23
Κάτι τέτοιες νύχτες.....	24
Ἀμαρτωλοί καθρέφτες.....	25
Γιασεμί.....	26
Εἰσβολή.....	27
Σημαντικά γεγονότα.....	28
Οἱ ἱππότες.....	29
Ἡ φωτογραφία.....	30
Τό αἷμα τῆς ἀγάπης.....	32
Τά ὄμορφα λόγια δέν στοιχίζουν ἀρκετά.....	34
Ἡ ζωή - C' est la vie.....	36
Ἡμέρες ἀπραξίας.....	38
Διαζύγιο.....	40
Ματωμένη Κυριακή.....	41
Θά πουλήσω τό νεφρό μου.....	44
Ἐγώ ὁ Ἕλληνας.....	46
Τό κοπάδι.....	48
Κοντραποῦντο.....	52

Κοντραρυνκτ.....	53
Ἄμπρα κατάμπρα.....	54
Ὁ τυφλός.....	56
Τό οὐράνιο τόξο 1.....	58
Τά καρφιά	59
Τό κρυφτό	60
Στριπτίζ	62
Ἡ φωνή τῆς ἐρήμου.....	63
Γενέθλια	64
Τό δάκρυ	65
Φιλαλήθεια	66
Ὁμοβροντία	67
Ἡ σωστή λέξη	68
Ἡ ἀναχώρηση	69
Ἄεναον	70
Συνομιλία	71
Ἡ λίστα	72
Μαρία Μαγδαληνή	73
Ἡ καρέκλα.....	74
Τό οὐράνιο τόξο 2	75
Tattoo.....	76
Στόν ἀστερισμό τοῦ ζυγοῦ	78

Ἡ σκυτάλη

Τό μονοπάτι γιά τήν κορυφή
ὅπου πετοῦν ἐλεύθερα τά ὄνειρά σου,
μπορεῖ νά στό δείξουνε οἱ καλύτεροι ὁδηγοί
καί νά ἐγγυηθοῦνε προσωπικά γι' αὐτό.
Μονάχος ὅμως θά πρέπει νά τό βαδίσεις...
Κι' ὅταν ψηλά στήν κορυφή φτάσεις
καί τά ἐμπόδια ὅλα ξεπεράσεις.

Θυμίσου

ὅτι ὑπάρχουν κι' ἄλλοι πίσω,
πού περιμένουν ἀπό σένα
καί στά δικά τους χέρια
τή σκυτάλη νά περάσεις...

Θεσσαλονίκη, Μάρτιος τοῦ 2012

Ὁ γλάρος

Ξεκινᾷς κι' ἐσύ μέ τήν ἐλπίδα
νά ἀλλάξεις τόν κόσμο...
Κάπου στή διάρκεια ἀρχίζεις
νά συμβιβάζεσαι μέ τήν ιδέα,
πόως δέν γεννηθῆκαν ὅλα τά πουλιά
γιά νά πετᾶνε.

Ἐπάρχουν γύρω καί πουλιά
πού μόνο περπατᾶνε.
Κι ἄς τινάζουν κάτι ἀνύποπτες στιγμές
τά ἀτροφικά φτεράκια τους
κατά τό φῶς τοῦ ἡλίου...
Μονάχα σκόνη σπκόνουν
καί γέλωτα σαρδόνιο
τοῦτες οἱ φάλτσες σκέψεις!
Στό τέλος, τό μόνο πιά πού ἐλπίζεις,
εἶναι ν' ἀλλάξεις τόν ἑαυτό σου.
Νά περισώσεις μιά ζωή,
πού φαίνεται νά ὀδεύει στά χαμένα...
Γι' αὐτό κι' ἀποδέχεσαι
μέ συγκατάβαση μεγάλη
καί ἐπιείκεια Δικαστῆ ἀμερόληπτου,
ὅσους ἔχουν σπασμένα φτερά,
ὅσους κυκλοφοροῦν μέ ράμματα στή γούνα.

Κρατᾶς ὅμως ἐνέχυρο,
στό πίσω μέρος τοῦ μυαλοῦ σημειωμένο
τό παραμυθάκι τ' ὁμορφο
τό μισοτελειωμένο,
μέ τόν γλάρο Ἰωνάθαν
νά ψάχνει ἀπεγνωσμένα μιά ἀπάντηση,
πού στό στερνό του πέταγμα,
στή βραδινή τήν πτήση τή δική του,
πέταξε στό κατώφλι τοῦ ἡλίου.

Ἄγγιξε γιά μιά στιγμή μέ τά φτερά του
τά χρυσαφένια σύννεφα
καί χάθηκε
γιά πάντα
στό περιβόλι
τοῦ οὐρανοῦ.

Θεσσαλονίκη, Μάρτιος τοῦ 2011

Μιά καμινάδα πού καπνίζει μέσ στά χρόνια

–Στήν φίλη μου την Χρυσανγή Παππᾶ–

Ἦτανε πάντα
Ἕνα βῆμα πιά μπροστά ἀπ' τή ζωή της.
Ἄς ποῦμε πώς ἔβαζε τό ρολόι
νά πηγαίνει συνέχεια μιά ὥρα μπροστά.
Σά νά μὴν ὑπήρχανε γι' αὐτήν
οἱ ἐποχές τοῦ χρόνου!

Ἦταν σά νά ἀκολουθοῦσε τό θερινό ὠράριο
μέσα στό καταχείμωνο
καί νά πηγαίνει πάντα μέ τό παλιό ἡμερολόγιο,
χωρίς διόλου νά πιστεύει σ' αὐτά τά πράγματα!

Κι' ὅμως! Καθόλου δέν τῆς ἔλειπε ἡ κοινή λογική.
Κοντόφθαλμος δέν γίνεται νά εἶναι κανεῖς
οὔτε στερεῖται ὁ νοῦς του κάποιας λογικῆς,
τή στιγμή πού ἐτοιμάζει τά ὑλικά
προτοῦ ἀκόμα ξεκινήσει νά χτίζει.

Μά σάν τῆς Ἄρτας τό γιοφύρι
αὐτό τό σπίτι δέν τελείωνε ποτέ!
Μιά ζωή μισοτελειωμένα τά ὄνειρα,
κόκκινα τοῦβλα πού δέν φτάσαν
νά σκεπάσουνε πατρίδες.
Σκόρπια σανίδια νά τά τρώει τό σκουλήκι
καί μέσ στό λάκκο ὁ ἀσβέστης νά χωνεύει τίς ἐλπίδες.
Θαρρεῖς κι' ὁ ἄγριος βοριάς φυσῶντας μανιασμένα
πῆρε μαζί του τά κλειδιά γκρεμίζοντας τό δῶμα.

Ἦχι, δέν τῆς ἔλειψε ποτέ ἡ λογική.
Ὁ ἄνθρωπος τῆς ἔλλειψε,
πού θά ἔπιανε ὅλα αὐτά τά ὑλικά
καί θά τά ἔβαζε σέ τάξη.
Ἦχι ὁ βιάτραχος, οὔτε ὁ πρίγκιπας.
Μίτε ὁ μουσαφίρης ὁ καλός, μίτε ὁ караβοκύρης.
Ἔνα μαραγκό ἔψαχνε σέ ὅλη της τή ζωή νά βρεῖ,
πού νά ξέρει νά ἀλφαδιάσει αὐτό τό ξύλο,
νά τό καθαρίσει ἀπό τή σκλήθρα καί τό ρόζο,
ν' ἀπλώσει ἐπάνω τό λευκό πανί...
καί δίνοντας σέ τοῦτο τό ρημαδιό πνοή,
νά κάνει αὐτή τήν καμινάδα νά καπνίζει μέσ στά χρόνια.

Μά δέν τό ἤξερε.
Κι' ὅταν ζύγωσε ἡ ὥρα,
κι ἐκεῖνος σίμωσε καί τῆς χτύπησε τήν πόρτα...
Δέν τοῦ ἄνοιξε.

Θεσσαλονίκη, Πρωτοχρονιά τοῦ 2012